

ความงาม

โดย Min Sen Concept (health) 5 กุมภาพันธ์ 2566

ความงาม คือ สถานภาพของสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกิดจากความเพลิดเพลน และความชื่นชมผ่านการเข้าใจ และรับรู้ถึงความสมดุล สดส่วน และแรงดึงดูดของสิ่งนั้น ๆ ความงามเกิดขึ้นโดยธรรมชาติ และความงามที่เกิดขึ้นโดยมนุษย์

ความงามของมนุษย์เป็นเรื่องของความสมดุล และสัดส่วนตามสัดส่วนทองคำ เพราะความงามนี้ทำให้เกิดความเจริญตาเมื่อได้มอง และเป็นสิ่งที่จิตใจมนุษย์ให้ค่าหรือตัดสิน ความงามจริงจึงเป็นสิ่งที่จิตสร้างขึ้น และอาจเปลี่ยนแปลงตามสภาวะของคน ๆ ใดคนหนึ่งในเวลาใดเวลาหนึ่ง ปัจจัยที่ส่งผลต่อค่านิยมในสังคมเรื่องความงามสัมพันธ์กับ เชื้อชาติ วัฒนธรรม ประเพณี สภาพเศรษฐกิจ และมักเป็นเรื่องของความสมบูรณ์ เรียบร้อย จึงเป็นความงามที่สมบูรณ์แบบอุดมคติ ซึ่งยากที่จะเป็นไปตามธรรมชาติ และความงามประเภทนี้มักไม่อยู่คงทน และแปรเปลี่ยนตามสังคมและกาลเวลา เช่น

ปลายศตวรรษที่ 14 หญิงจะงามต้องมีหน้าผากกว้าง จนต้องมีการโกนผมตรงหน้าผากตนเองออก รวมทั้งด้านหลังศีรษะด้วย บางคนถึงกับโกนคิ้วออกเพื่อให้หน้าผากดูเกลี้ยงเกลามากที่สุด ซึ่งเป็นการเลียนแบบราชินีอิสซาเบลลาแห่งบาวาเรีย ซึ่งเป็นผู้ที่ทำหน้าผากกว้างและยาวพร้อมกับคอกที่ผอมบาง

การทำให้เอวเล็กโดยใช้คอร์เซ็ท ประมาณปลายศตวรรษที่ 15 ได้รับความนิยมอย่างสูงระหว่างการครองราชย์ของ แคทเธอรีน เดอ เมดีซี โดยคอร์เซ็ทนี้ทำให้หญิงมีเอวลดลงได้ถึง 10 นิ้ว แต่ความงามนี้เป็นอันตรายต่อการจัดเรียงอวัยวะภายในของผู้สวมใส่ จนถึงขั้นหัวใจวายหายใจไม่ออกก็มี

ในสังคมจีน มีความนิยมไว้เส้นยาว ซึ่งถือว่าเป็นคนรวยที่สามารถจ้างคนมารับใช้ และไม่ต้องทำงานหรือหยาบจับอะไร สมัยราชวงศ์ชิง รูปแบบแฟชั่นนี้ขึ้นถึงขีดสุด จะมีการไว้เส้นยาวเฉพาหน้าสั้น และนิ้วก็อวยเท่านั้น และมีการสวมใส่เครื่องป้องกันพิเศษที่ทำจากโลหะล้ำค่า

ความนิยมให้สตรีมีผิวซีด ได้รับความนิยมอย่างหนักในอังกฤษช่วงศตวรรษที่ 18 มี

การใช้ปุ๋ยคอกจากม้าทาตัว หรือแม้แต่การทาสีที่หน้าด้วยตะกั่ว และใช้ดินสอสีนำเงินเพื่อสร้างแรงเงาที่ใบหน้าเพื่อให้ดูว่าผิวซีดมากแค่ไหน

พ.ศ. 2554 Daniel S. Hamemesh และ Jason Abrevaya จากมหาวิทยาลัยเทคซัส ออสติน ได้เผยแพร่บทความวิจัยเรื่อง Beauty is the Promise of Happiness ที่กล่าวถึงคนที่หน้าตาดี มักมีรายได้มากกว่าคนที่หน้าตาดีน้อยกว่า 5% และมีระดับความสุขมากกว่า 10 % รวมถึงมีโอกาสได้รับความใส่ใจจากคนรอบข้างมากกว่า มีโอกาสได้มีคนรัก หรือได้แต่งงานสูงกว่า และจุดเด่นด้านรูปลักษณ์ภายนอกก็จะถูกมองว่าดีในด้านอื่น ๆ และที่สำคัญ คนที่มีความงามนี้ยังคงสามารถรักษาความงามและความสุขให้อยู่ต่อไปได้แค่ไหน

การทำศัลยกรรมความงามของเป็นที่นิยม และมีมูลค่าทางการตลาดสูง และมีแนวโน้มว่าจะสูงตลอดไป ถ้ายังให้ค่าความงามแบบปัจจุบัน ซึ่งมนุษย์เราพยายามที่จะใช้เทคโนโลยี และความสามารถทางการแพทย์เพื่อช่วยชะลอความเสื่อมภายนอกที่ปรากฏขึ้น (ซึ่งไม่ได้ลดสภาวะการเสื่อมภายใน รวมถึงยังอาจมีความเสี่ยงในอนาคต) การพยายามทำความงามนี้แตกต่างระหว่าง cosmetic และ reconstructive เพราะค่าแรก เป็นสิ่งที่เราพยายามหาเพื่อให้เราดูดีสมบูรณ์ในสายตาของคนอื่น และเป็นเพียงความพึงพอใจชั่วคราว ที่เราต้องใช้ทรัพยากรหรือเงินตราเพื่อมาแลกกับสิ่งเหล่านี้ แต่ค่าหลัง เป็นการที่เรามีปัญหา เช่น ปากแห้ง เพดานโหว่ และมาปรับเสริมเพื่อให้แก้ปัญหาเหล่านั้น

ความงามในอีกมิติ คือ ความงามตามธรรมชาติ ความเวิ้งแห่งของร่องรอยกาลเวลา เป็นอีกมุมมองที่ยอมรับในความไม่สมบูรณ์แบบของสิ่งที่เกิดขึ้น และยังมี ความงามในแง่ของการไม่ความสิ้นเปลืองของทรัพยากรธรรมชาติ การปรับแต่งบางสิ่งเล็กน้อย ตามแนวปรัชญา Wabi-sabi ซึ่งเป็นความงามที่มีรอยตำหนิ และกาลเวลาเป็นกัลยาณมิตร ซึ่งเป็นปรัชญาญี่ปุ่นที่โอบรับความไม่สมบูรณ์แบบ โดยมีรากฐานจากความเข้าใจในธรรมชาติของพุทธศาสนาแบบเซน เป็นความงามและความสงบเย็นของสิ่งที่เติบโตเต็มที่หรือมีอายุ ความรู้สึกที่สุขใจเมื่อซาบซึ้งถึงคุณค่าของความไม่สมบูรณ์แบบ

นอกจากนี้ยังมีความงามภายใน ในมิติของพุทธศาสนา ซึ่งอาจถูกมองได้ 3 ประการ 1) ความงามในเบื้องต้น คือ งามในการสั่งสมความดี บารมี โดยเบื้องต้นอาจจะเป็นการรักษาศีล ซึ่งเป็นการที่ทำให้เราไม่เบียดเบียนสิ่งมีชีวิต ไม่คิดเอาสิ่งของที่เขา

ไม่ได้ให้ ทำให้สังคมน่าอยู่มากขึ้น ไม่ประพฤติดีในกาม ก็ช่วยให้ลดความหวาดระแวงกันเอง ไม่พูดโกหก ใส่ร้าย นินทา ทำให้เราเองและสังคมน่าเชื่อถือ และการไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด หรือสิ่งที่ทำให้เราขาดสติ ก็ทำให้เรามีสุขภาพร่างกายและจิตใจที่ดี

2) ความงามในท่ามกลาง คือ ความงามในการที่เราเน้นในสิ่งที่เป็นสาระของพุทธศาสนา อันได้แก่ สมาธิหรือการจดจ่อ ซึ่งในเบื้องต้นก็ช่วยให้เราทำงานต่าง ๆ ในชีวิตได้ดีขึ้น และหากพัฒนาต่อไปจนถึง สมาธิที่แน่วแน่ ตั้งมั่นจนเข้าสู่ระดับฌาน ก็จะทำให้เราเกิดความตรึกในสิ่งใดสิ่งหนึ่งจนอารมณ์ตั้งอยู่ และมีความใคร่ครวญถึงอารมณ์นั้น ความสุข มีปีติ และมีความเป็นหนึ่งเดียว

3) ความงามในที่สุด คือ ความงามในปัญญา เข้าใจถึงสาระแก่นแท้ของชีวิต ซึ่งเริ่มจากมีความเห็นที่ถูกต้อง มีความคิดที่จะทำสิ่งดี หลีกเลียงสิ่งไม่ดี มีการใช้วาจาที่เป็นปิยวาจา กระทำสิ่งต่าง ๆ รอบตัวที่ดี อันนำไปสู่การมีภาระงานที่เหมาะสม เลี้ยงชีพและครอบครัวที่ดี มีความพยายามทำสิ่งที่ดี รวมถึงการมีสติ และการมีสมาธิ แต่หากจะมองถึงความงามภายในที่ทำได้ง่าย ๆ คือ การเป็นคนที่มีน้ำใจกับคนใกล้ชิด และผู้อื่น การเห็นอกเห็นใจผู้ที่ด้อยกว่า และที่สำคัญ คือ การเปิดใจรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น นั่นคือ ความงามของจิตใจ สิ่งนี้ควรค่ากับความงามของมนุษย์มากกว่าความงามภายนอก นอกจากนี้ยังเป็นเรื่องของความอดทน อดกลั้น ไม่ยอมให้ความโกรธมาทำให้ว้าจ่า และกิริยาแปรผันไป เป็นการรักษาภริยามารยาททางสังคม เพราะสิ่งเหล่านี้เองที่จะช่วยให้สังคมน่าอยู่มากขึ้น ความงามดงามในจิตใจมนุษย์นั้นอาศัย การมองเห็น มองเป็น และมองให้ลึกซึ้ง แล้วเราจะมีความสุขที่ยาวนานกว่า การพยายามปรับเปลี่ยนเพียงภายนอก

ติดตามเรื่องราวเพิ่มเติมได้จาก www.minsenconcept.com